

Arrest

**nr. 141 304 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 13 september 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. VAN BELLINGEN en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit en werd geboren in 1986.

De verzoekende partij beweert ongeveer twintig jaar geleden met het hele gezin vanuit Marokko te zijn verhuisd naar Spanje, waar zij haar hele jeugd heeft doorgebracht en waar de twee jongere broers van de verzoekende partij en hun vader de Spaanse nationaliteit hebben verworven.

Eind 2010 is de vader van de verzoekende partij vanuit Spanje naar België gekomen om zich hier te vestigen, waarna de verzoekende partij naar eigen zeggen in maart 2011 het Rijk is binnengekomen om hem te vervoegen.

Op 13 april 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 9 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 13.04.2011 door (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt attesten voor waaruit blijkt dat hij geen eigendommen heeft en geen werkloosheidsuitkering geniet. Dit houdt echter niet in dat betrokkene evenmin over een inkomen beschikt

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt ter staving hiervan een verklaring op eer van een derde persoon voor. Deze verklaring kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan gecontroleerd worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt loonfiches voor die het inkomen van de referentiepersoon aantonen, afkomstig uit interimarbeid. Aangezien uit deze loonfiches blijkt dat de referentiepersoon pas sedert december 2010 in dienst is, is hiermee onvoldoende aangetoond dat de referentiepersoon over een voldoende stabiel inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en zo te voorkomen dat betrokkene ten laste zou vallen van de Belgische openbare overheden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, evenals de schending van de motiveringsverplichting en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, en van het proportionaliteitsbeginsel. Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht dit middel als volgt toe:

“Aangezien de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker niet aantoonbaar over onvoldoende inkomsten te beschikken of onvermogen te zijn.

Dat de bestreden beslissing er dan van uitgaat dat verzoeker wel vermogen is.

Dat de motivering van de beslissing echter niet mag gebaseerd worden op zuiver economische redenen zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Dat elke maatregel met betrekking tot de vrijheid van verkeer en verblijf het beginsel van de evenredigheid moet respecteren en uitsluitend mag gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene en andere elementen.

Dat de bestreden beslissing m.b.t het gedrag van verzoeker niets kan verwijten.

Dat verder de motivering van de bestreden beslissing ook in gebreke blijft om de andere elementen van het dossier van verzoeker nader te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing kan worden verweten dat het geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier zoals de familiale band van verzoeker met zijn familie die vanuit Spanje zich in België heeft gevestigd en met wie verzoeker tot op heden sinds zijn geboorte steeds heeft samengewoond.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg geen rekening heeft gehouden met de andere punten van het dossier.

Dat de bestreden beslissing verder niet ingaat op de positieve woonstcontrole en overigens niet ontkent dat er samenwoont is met de familie op hetzelfde adres te Halle.

Dat de bestreden beslissing evenmin rekening houdt met het gegeven dat verzoeker een beslissing heeft gekregen om zonder arbeidskaart en arbeidsvergunning te worden tewerkgesteld in België (zie stuk gevoegd).

Dat de beslissing op zijn minst ook tegenstrijdig is nu enerzijds wordt voorgehouden dat verzoeker zijn staat van onvermogenheid niet bewijst (en dus bijgevolg als vermogend wordt beschouwd) en anderzijds in de motivering wordt gesteld dat de vader van verzoeker als referentiepersoon over onvoldoende inkomsten beschikt nu deze pas sinds december 2010 in loondienst is en interimarbeid verricht om verzoeker ten laste te hebben.

Dat de bestreden beslissing hier ook voorwaarden toevoegt m.b.t de tewerkstelling door de vader die niet door de wet worden gesteld waar ni interimarbeid als onvoldoende stabiel inkomen wordt beschouwd.

Dat er duidelijk een schending is van de motiveringsverplichting.

Dat de bestreden beslissing overigens niet motiveert op welke wijze de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel respecteert nu het nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer buiten proportie is t.o.v de redenen waarop de bestreden beslissing zich eventueel op zou kunnen baseren."

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze bepaling heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) wijst erop dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers vermeld dat in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de aangevraagde verblijfskaart wordt geweigerd en een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Vervolgens worden de redenen vermeld waarom de verzoekende partij geacht wordt niet te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet ligt niet voor.

Waar de verzoekende partij verder een schending van de motiveringsverplichting aanvoert en inhoudelijk kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het past de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van dit artikel werd genomen.

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, luidde artikel 40bis van de vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet gebaseerd mag zijn op zuiver economische redenen. Echter blijkt uit de voormelde bepaling dat de verzoekende partij slechts een verblijf kan krijgen op voorwaarde dat ze ten laste is van de referentiepersoon en zich bij deze laatste

komt voegen. In casu wordt niet betwist door de verwerende partij dat zij zich bij de referentiepersoon komt voegen, doch wel dat zij ten laste is van deze laatste. Gelet op de voormelde bepaling diende de verwerende partij wel degelijk de economische redenen te onderzoeken. Het volstaat dus niet om een positieve woonstcontrole te hebben.

De Raad wijst er echter op dat deze appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij niet absoluut is. Deze appreciatiebevoegdheid wordt begrensd door de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna het Hof van Justitie) heeft gegeven aan het begrip “ten laste zijn” in artikel 2, lid 2, c) van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG waarvan artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt. In dat opzicht herinnert de Raad eraan dat het Hof van Justitie in de zaak Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) het volgende heeft gesteld, met verwijzing naar de zaak C-1/05 Jia van 9 januari 2007:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

In dezelfde zaak C-423/12 Reyes van 16 januari 2014 stelde het Hof van Justitie bovendien het volgende:

“30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C- 83/11, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.”

Uit deze rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat bij de beoordeling van het ten laste zijn moet worden onderzocht of het familielid zich op het moment van het indienen van de aanvraag om gezinshereniging in een situatie van reële afhankelijkheid van de referentiepersoon bevindt. Voor het aantonen van een dergelijke situatie van reële afhankelijkheid kan het bestuur vereisen dat elementen worden aangebracht die wijzen op een dergelijke reële afhankelijkheid in het verleden.

De verzoekende partij heeft haar reële afhankelijkheid in het verleden willen bewijzen door attesten van de Spaanse overheid waaruit blijkt dat zij geen eigendommen heeft in Spanje en dat zij geen werkloosheidsuitkeringen geniet. Verder legde zij een verklaring neer waaruit moet blijken dat zij voor de maanden januari en februari 2011 via een tussenpersoon telkens 200 euro heeft ontvangen. Tevens

legde zij ook nog een stortingsbewijs neer waaruit blijkt dat zij in maart 2011 200 euro heeft ontvangen op haar rekening dank zij een storting van haar vader.

De verwerende partij betwist dat de verzoekende partij in het verleden ten laste was daar uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij geen inkomen had.

De verzoekende partij weerlegt de concrete motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet maar meent dat de bestreden beslissing in gebreke blijft om de andere elementen van het dossier nader te onderzoeken. Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont echter aan dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle voorliggende stukken.

Waar de verzoekende partij thans bij haar verzoekschrift stukken voegt waaruit blijkt dat zij maandelijks een bedrag van 250 euro op haar rekening ontving van haar vader en dit sedert juli 2010, dient de Raad op te merken dat hij zich dient te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door het bestuur teneinde de regelmatigheid van een bestuursbeslissing na te gaan. Aldus kan de Raad geen rekening houden met stukken die niet aan de verwerende partij bekend waren op het ogenblik van haar beoordeling.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de familiale band met haar familie die zich vanuit Spanje in België heeft gevestigd en met wie zij tot op heden sedert haar geboorte heeft samengewoond, dient de Raad aan te stippen dat uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat de verzoekende partij op 13 april 2011 een verblijfsaanvraag heeft ingediend als bloedverwant in neerdalende lijn. Uit de neergelegde stukken kan enkel worden afgeleid dat zij voor haar verblijf in België in Spanje verbleef, doch uit geen enkel stuk blijkt dat zij voordien samenwoonde met haar vader en de rest van het gezin en dit sedert haar geboorte. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier hoe lang de referentiepersoon al in België gevestigd is. Gezien deze gegevens niet bekend zijn aan de verwerende partij kan het haar ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Met haar argumentatie toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij van haar reële afhankelijkheid in het verleden kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gegeven dat zij een beslissing heeft gekregen om zonder arbeidskaart en arbeidsvergunning te worden tewerkgesteld, dient de Raad opnieuw vast te stellen dat dit stuk niet in het administratief dossier terug te vinden is, doch door de verzoekende partij voor het eerst bij haar verzoekschrift wordt gevoegd. Dit stuk dat voor het eerst bij het verzoekschrift wordt gevoegd en dat niet terug te vinden is in het administratief dossier kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien ziet de Raad ook niet in wat de relevantie is van dit stuk nu het aan de verzoekende partij toekwam aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar zij stelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Vervolgens meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een tegenstrijdige motivering bevat doordat er enerzijds gesteld wordt dat zij haar onvermogenheid niet bewijst en er anderzijds wordt gesteld dat zij op heden niet ten laste is.

De Raad is van oordeel dat er in casu geen sprake is van een tegenstrijdige motivering. Enerzijds beoordeelt de verwerende partij het ten laste zijn in het verleden en anderzijds bekijkt de verwerende partij of dat de verzoekende partij op heden als ten laste kan worden beschouwd. Niettegenstaande deze motivering niet tegenstrijdig is, dient te worden vastgesteld dat de beoordeling van het ten laste zijn op heden een overtollig motief is daar de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een eventuele onregelmatigheid van een overtollig motief, hetgeen de verzoekende partij thans aanvoert door te betwisten dat interimarbeid als een onvoldoende stabiel inkomen kan worden beschouwd, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing daar het geen afbreuk doet aan het determinerend motief dat zoals hiervoor reeds gesteld, op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Waar verzoekende partij de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De verzoekende partij stelt dat het nadeel bij een gedwongen terugkeer buiten proportie staat ten aanzien van de redenen waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. De Raad dient echter vast te stellen dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Zoals hiervoor uiteengezet heeft de verwerende partij op basis van de thans voorliggende stukken kunnen oordelen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest. Het staat haar echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en deze voldoende te stofferen om het tegendeel te bewijzen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM uit te werken, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU